NORAKSTS
Lietas Nr.A42375305
SKA – 78/2008

# S P R I E D U M S

Rīgā 2008.gada 26.februārī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators J.Neimanis
senatore D. Mita
tiesnese R.Vīduša

piedaloties pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Baltika L" pārstāvim *J.O.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei Sanitai Zviedrei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Baltika L" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2005.gada 18.jūlija lēmuma Nr.19/19547 atcelšanu, sakarā ar sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Baltika L" kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 20.septembra spriedumu.

## Aprakstošā daļa

[1] No 2005.gada 6.maija līdz 2005.gada 16.maijam Valsts ieņēmumu dienesta Rīgas muitas reģionālā iestāde veica sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Baltika L" (turpmāk – pieteicēja) muitas maksājumu uzskaites pārbaudi. Pārbaudē konstatēts, ka 2002.gadā pieteicēja deklarēja Latvijas Republikas teritorijā brīvam apgrozījumam preces no Bulgārijas uzņēmuma „EAG" un preču deklarēšanas brīdī muitas iestādē kā preču izcelsmes apliecinošus dokumentus uzrādīja Bulgārijas uzņēmuma izsniegtās eksportētāja deklarācijas uz rēķiniem faktūrām, kuros kā deklarēto preču izcelsmes valsts norādīta Turcija.

Importētajām precēm piemērota ievedmuitas nodokļa tarifa nulles procentu likme, kas piemērojama tirdzniecībā ar valstīm, ar kurām Latvijai ir spēkā brīvās tirdzniecības režīms. Latvijas Republikas un Bulgārijas Republikas brīvās tirdzniecības līgums stājās spēkā 2003.gada 1.aprīlī. Pieteicēja precēm nepamatoti piemērojusi ievedmuitas nodokļa nulles procentu likmi.

[2] 2005.gada 18.maijā Valsts ieņēmumu dienesta Rīgas muitas reģionālā iestāde pieņēma lēmumu Nr.3.4.2/5605 un uzlika pieteicējai pienākumu samaksāt budžetā Ls 4041,04, no tiem ievedmuitas nodoklis Ls 1712,30, pievienotās vērtības nodoklis Ls 308,22 un soda nauda Ls 2020,52. Minēto lēmumu pieteicēja apstrīdēja Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektoram.

[3] 2005.gada 18.jūlijā Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektors pieņēma lēmumu Nr.19/19547 (turpmāk – ģenerāldirektora lēmums), atstājot negrozītu Valsts ieņēmumu dienesta Rīgas muitas reģionālās iestādes 2005.gada 18.maija lēmumu Nr.3.4.2/5605.

Ģenerāldirektora lēmumā norādīts, ka Bulgārijas Republikas preču eksportētājs „AEG" bija tiesīgs izsniegt eksportētāju deklarācijas uz rēķiniem faktūrām sūtījumiem no 2003.gada 1.aprīļa. Preču deklarēšanas laikā bija spēkā esošs Brīvās tirdzniecības līgums, kas noslēgts starp Latvijas Republiku un Turcijas Republiku, un preču izcelsmi būtu varējis apliecināt Turcijas Republikas izsniegtais sertifikāts EUR 1 vai izcelsmes deklarācija. Taču pieteicēja muitas iestādē nav iesniegusi Turcijas Republikas preferenciālo preču izcelsmes sertifikātu EUR 1 vai izcelsmes deklarāciju. Līdz ar to Valsts ieņēmumu dienests pamatoti veica ievedmuitas tarifu likmes koriģēšanu un noteica muitas parādu.

[4] 2005.gada 16.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums, kurā lūgts atcelt ģenerāldirektora lēmumu un uzlikt pienākumu Valsts ieņēmumu dienestam atlīdzināt pieteicējas samaksātos nodokļus Ls 2020,52 un tiesāšanās izdevumus.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2006.gada 25.maija spriedumu pieteicējas pieteikumu apmierināja daļēji, atcēla ģenerāldirektora lēmumu daļā par papildus aprēķināto soda naudu Ls 2020,52 un uzlika pienākumu Valsts ieņēmumu dienestam

izskatīt jautājumu par iespējamo soda naudas samazināšanu pieteicējai. Pārējā daļā tiesa pieteikumu noraidīja.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 25.maija spriedumu daļā, ar kuru atcelts ģenerāldirektora lēmums un uzdots izskatīt jautājumu par soda naudas samazināšanu, apelācijas sūdzību iesniedza Valsts ieņēmumu dienests.

[7] Izskatījusi lietu pārsūdzētajā daļā, Administratīvā apgabaltiesa ar 2007.gada 20.septembra spriedumu noraidīja pieteicējas pieteikumu daļā par ģenerāldirektora lēmuma atcelšanu daļā, ar kuru papildus samaksai noteikta soda nauda Ls 2020,52. Tiesa spriedumu pamatoja ar tālāk minētajiem argumentiem.

[7.1] Piemērojot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmo daļu un 33.[1]panta pirmo daļu, nodokļu administrācijai ir jāievēro samērīguma princips. Konkrētajā gadījumā no pārsūdzētā lēmuma redzams, ka iestāde nav izdarījusi lietderības apsvērumus soda naudas noteikšanai. Lietderības apsvērumu neizdarīšana iestādes lēmumā pati par sevi nevar būt pamats lēmuma atcelšanai. Patstāvīgs pamats lēmuma atcelšanai par papildus aprēķināto soda naudu ir tās apmēra acīmredzama nesamērība ar izdarīto pārkāpumu.

[7.2] Pieteicēja nepamatoti noteica ievedmuitas tarifa likmi 0% apmērā, jo pieteicēja muitas iestādē neiesniedza Turcijas Republikas preferenciālo preču izcelsmes sertifikātu EUR 1 vai izcelsmes deklarāciju. Līdz ar to Valsts ieņēmumu dienests pamatoti konstatēja likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmajā daļā noteiktos priekšnosacījumus soda naudas noteikšanai.

[7.3] Pieteicējas tiesisko paļāvību nevarēja radīt Valsts ieņēmumu dienesta Galvenās muitas pārvaldes 2000.gada 21.jūnija vēstule Nr.16.2.1/10930, jo tā attiecās uz Brīvā tirdzniecības līguma ar Turciju, nevis Bulgāriju spēkā stāšanos. Pieteicēja šajā gadījumā nerīkojās atbilstoši iestādes noteiktajam.

[7.4] Deklarētāja tiesiskā paļāvība uz sākotnējo muitas iestāžu noteikto muitas vērtību netiek aizsargāta pilnībā. Muitas likuma 115.pants paredz muitas maksājumu pārbaudi arī pēc muitas procedūras pabeigšanas. No Muitas likuma 12.panta otrā daļas izriet, ka primāri tieši preču deklarētājs ir atbildīgs par muitas iestādē sniegtās informācijas pareizību. Muitas likuma 116.pants ir tulkojams kopsakarā ar pārējām iepriekš minētajām tiesību normām. No šā tiesiskā regulējuma nav secināms, ka pēc preču izlaišanas brīvam apgrozījumam veiktas kontroles rezultātā konstatēti

pārkāpumi (muitas maksājumu neatbilstība tiesību normām) būtu atzīstami par objektīvu kļūdu, kas radušies iestādes darbības (bezdarbības) rezultātā.

[7.5] Personai, veicot attiecīgas muitas procedūras, pašai ir jāapzinās tiesību normās noteiktais un tas jāievēro. Ja persona minēto nav ņēmusi vērā, tad ir pamats runāt par tās vainu, proti, apzinātu tiesību normu neievērošanu vai neuzmanību (rīcību bez pietiekamas rūpības). Minētais nevar būt par pamatu personas atbrīvošanai no atbildības. Arī pieteicējas pārstāvis apelācijas instances tiesas sēdē atzina, ka personas neuzmanības (vainas) gadījumā var būt runa par tās atbildību, proti, soda naudas samaksas pienākumu. Par objektīvu kļūdu nevar atzīt tiesību normās noteikta personas pienākuma neizpildīšanas sekas.

[8] Par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu pieteicēja iesniedza kasācijas sūdzību. Tajā norādīti tālāk minētie argumenti.

[8.1] Tiesa nepareizi tulkoja likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.pantu un 33.[1]pantu, jo tiesa nevērtēja izdarītā pārkāpuma būtību, raksturu un izdarīšanas apstākļus. Nevērtējot minētos apstākļus, tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 149. un 154.pantu.

[8.2] Tiesa nevērtēja Senāta 2005.gada 14.janvāra spriedumu lietā Nr.SKA-4. No minētā sprieduma izriet, ja nodokļu maksātājs nodokļu likumu nav pārkāpis ar nodomu vai neuzmanības, tad tiesību ierobežojums, kas izpaužas soda naudas uzlikšanā, pārkāpj proporcionalitātes principu un ir nesamērīgs. Tātad soda naudas uzlikšanai ir nepieciešams konstatēt nodokļu maksātāja vainu.

[8.3] Pieteicēja nenoliedz Valsts ieņēmumu dienesta tiesības veikt pēcimporta pārbaudes. Tomēr konkrētajā gadījumā nepilnīgi nomaksātu nodokļu maksājumu iekasēšanu uz robežas pieļāva arī Valsts ieņēmumu dienests. Līdz ar to runa ir par objektīvi konstatētu nepareizības novēršanu, ko nepieciešams izlabot, taču pie kuras rašanās nav konstatējama deklarētāja vaina nepilnīgu vai nepareizu ziņu sniegšanā. Visas ziņas un dokumenti, kas bija par pamatu nodokļu likmes noteikšanai, tika uzrādīti muitas iestādei. Arī muitas amatpersonas pieļāva objektīvu kļūdu, jo preču ievešanas un muitas deklarācijas pārbaudes brīdī nepareizi novērtēja iesniegtos preču izcelsmi apliecinošos dokumentus. Soda naudas piemērošana ir nepamatota un nesamērīga ar pārkāpumu.

[8.4] Tiesa nepareizi tulkoja Muitas likuma 12.panta otro daļu, 115. un 116.pantu. Muitas likuma 116.pants paredz, ka muitas iestāde, veicot pieteicēja

uzrādīto preču, muitas deklarāciju un pavaddokumentu pārbaudi, ir akceptējusi pieteicējas iesniegtos dokumentus un tajā norādītās ziņas arī par maksājamo nodokļu apmēru.

[8.5] Apgabaltiesas spriedums ir pretrunīgs. Tiesa sākotnēji norāda, ka preču deklarētājs ir atbildīgs par pareizu preču deklarēšanu un pareizu muitas maksājumu noteikšanu. Savukārt tālāk spriedumā tiek norādīts, ka muitas iestādei preču izlaišanas brīvam apgrozījumam laikā nebija pienākums veikt detalizētu pārbaudi.

[9] Par pieteicējas kasācijas sūdzību Valsts ieņēmumu dienests iesniedza paskaidrojumus, norādot, ka tiesa pamatoti atstāja spēkā pārsūdzēto lēmumu daļā par papildus aprēķināto soda naudu.

[10] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis kasācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem. Atbildētājas pārstāve kasācijas sūdzību neatzina.

**Motīvu daļa**

[11] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmā daļa, uz kuras pamata Valsts ieņēmumu dienests noteica soda naudu, kas pieteicējai jāmaksā budžetā, paredz, ja nodokļu maksātājs, pārkāpdams nodokļu likumu prasības, nodokļu administrācijai iesniegtajās deklarācijās vai nodokļu aprēķinos samazina nodokļu bāzi un tās aprēķināto nodokļa summu, nodokļu administrācija aprēķina un par labu budžetam no nodokļu maksātāja piedzen samazināto nodokļa summu un soda naudu tās apmērā, ja konkrēto nodokļu likumos nav paredzēts cits soda naudas apmērs.

Minētā tiesību norma par soda naudas piedziņu ir piemērojama arī muitas jomā, to regulējošos likumos nav paredzēts cits soda naudas apmērs.

[12] Kā Senāts atzinis līdzšinējā praksē, tulkojot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmo daļu, papildu nodokļa aprēķināšana un soda naudas piemērošana ir vērtējama atsevišķi. Papildu nodokļa summa nolūkā, lai valsts budžetā tiktu iemaksāta pareizā nodokļa summa, ir aprēķināma arī tad, ja tiek konstatēta objektīva nepareizība muitas vērtības noteikšanā vai nodokļa likmes piemērošanā, arī nepastāvot deklarētāja vainai. Taču soda nauda saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmo daļu piemērojama tikai gadījumos, ja konstatēta nodokļa

maksātāja vaina (nodoms vai neuzmanība) likuma noteikumu neievērošanā, jo soda uzlikšana, nekonstatējot vainu vispār, pārkāpj proporcionalitātes principu *(sk. Senāta 2005.gada 14.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-4 12. un 13.punktu un 2006.gada 28.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-0070-06 14.punktu; arī Senāta 2006.gada 20.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-543 9.punktu, Senāta 2008.gada 18.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-8/2008 9.punktu).*

[13] Uz iepriekšējā punktā minētajām Senāta atziņām, atsaucoties uz Senāta 2005.gada 14.janvāra spriedumu lietā Nr.SKA-4, norādījis arī kasators. Taču Senāts uzskata, ka šīs lietas ietvaros, ņemot vērā konkrētos faktiskos apstākļus, minētās atziņas ir attīstāmas tālāk, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas *(sk. spriedumu lietā Vastberga Taxi Aktiebolag un Vulic pret Zviedriju; Janosevics pret Zviedriju.)*. Proti, nodokļu tiesībās tiek pieļauta soda naudas uzlikšana uz objektīvu faktu pamata bez nepieciešamības sākotnēji konstatēt nodokļu maksātāja vainu. Šādu prezumpciju ietver arī likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmā daļa, kas nosaka, ka nodokļu likumu prasību pārkāpums izraisa ne tikai papildu nodokļu aprēķinu, bet arī soda naudas piemērošanu *(sk. Senāta 2008.gada 18.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-8/2008 10.punktu).*

Taču tad, ja konkrēti lietas apstākļi, kuri ir zināmi vai uz kuriem norāda pats nodokļu maksātājs, prasa soda naudas samazināšanu vai nepiemērošanu, piemēram, ja nodokļu maksātāja rīcība nav vainojama, ir pieļauta objektīva kļūda u.c., iestādei un tiesai ir jāvērtē šie apstākļi un jāpārbauda, vai tiešām ir konstatējama nodokļu maksātāja vaina (nodoms vai neuzmanība) nodokļu likumu prasību pārkāpšanā. Ja vaina netiek konstatēta, nav pamata soda naudas piemērošanai.

Turklāt, kā izriet no Eiropas Kopienu tiesu judikatūras *(sk., piemēram, Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005.gada 27.septembra sprieduma apvienotās lietās T-134/03 un T-135/03 135., 142.punktu; Eiropas Kopienu tiesas 2007.gada 13.septembra sprieduma lietā C-443/05 191.punktu)*, lai izvērtētu, vai ir pieļauta rupja neuzmanība Muitas kodeksa 239.panta izpratnē, ir jāņem vērā normu, kuru neizpildes gadījumā rodas muitas parāds, sarežģītība, kā arī tirgus dalībnieka pieredze un rūpība. Tirgus dalībnieka rūpība nozīmē to, ka, ja pastāv jebkādas šaubas par noteikumu, kuru neizpilde var radīt muitas parādu, pareizu piemērošanu, tirgus dalībniekam ir pienākums ievākt informāciju, lai šos noteikumus nepārkāptu.

[14] Administratīvā apgabaltiesa sprieduma 8.punktā ir norādījusi, ka, tā kā Administratīvās rajona tiesas spriedums daļā par papildus aprēķinātajiem nodokļiem nav pārsūdzēts un tas ir stājies spēkā, tā nevērtē pārsūdzēto lēmumu šajā daļā. Tāda apgabaltiesas norāde atbilst Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmās daļas regulējumam.

[15] Vērtējot soda naudas uzlikšanas tiesiskumu, Administratīvā apgabaltiesa pareizi secinājusi, ka iestāde ir apsvērusi pieteicējas vainu un soda samērību, lai arī pārsūdzētajā lēmumā nav norādīti lietderības apsvērumi. Tiesa šādu secinājumu izdara no lietas faktiskajiem apstākļiem, pieteicējas darbībām un Valsts ieņēmumu dienesta izdarītajiem secinājumiem.

Tiesa pareizi atzinusi, ka pieteicēja, deklarējot brīvam apgrozījumam Latvijas Republikas teritorijā preces no Bulgārijas, ar kuru Latvijai tajā laikā vēl nebija spēkā esošs brīvās tirdzniecības līgums, nepareizi piemēroja ievedmuitas nodokļa tarifa nulles procentu likmi, kas atbilstoši minētajām tiesību normām piemērojama tirdzniecībā ar valstīm, ar kurām Latvijai ir spēkā brīvās tirdzniecības režīms *(sk. Administratīvās apgabaltiesas sprieduma 10.punktu).*

Tiesa ir arī pareizi atzinusi, ka pieteicējai konkrētajā gadījumā nebija pamata paļauties uz Valsts ieņēmumu dienesta Galvenās muitas pārvaldes 2000.gada 21.jūnija vēstuli Nr.16.2.1/10930, jo tā sastādīta tieši saistībā ar Latvijas un Turcijas brīvās tirdzniecības līguma spēkā stāšanos. *(sk. Administratīvās apgabaltiesas sprieduma 12.punktu).* Tiesisku paļāvību nevar radīt pieteicējas veikta iestādes vēstules paplašināta interpretācija, kuras rezultāts atšķiras no vēstules mērķa un informācijas satura.

Tādējādi Senāta ieskatā no minētā sprieduma izriet, ka Administratīvā apgabaltiesa ir konstatējusi pieteicējas vainu likuma prasību neievērošanā. Līdz ar to nav pamatoti kasatores iebildumi, ka apgabaltiesa pati nav vērtējusi nodokļa parāda izcelšanās mehānismu un pieteicējas vainas esamību un tās pakāpi. Lai atzītu, ka vispār ir pamats soda naudas piemērošanai, nav nozīmes vainas formai un pakāpei. Vainas formas un pakāpes noteikšanai ir nozīme, vērtējot, vai piemērotais sods ir samērīgs *(sk. Senāta 2008.gada 18.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-8/2008 11.punktu).*

Administratīvā apgabaltiesa ir arī vērtējusi, vai piemērotā soda nauda ir samērīga ar pieteicējas izdarīto pārkāpumu, atzīstot, ka nav konstatējami īpaši

apstākļi, kas liecinātu par soda acīmredzamu nesamērību (*sk. Administratīvās apgabaltiesas sprieduma 14.punktu)*. Tā kā apgabaltiesa atzina, ka sods ir samērīgs, proti, nav pamata tā samazināšanai, tai nebija atsevišķi jāvērtē jautājums par likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]panta piemērošanu.

Ievērojot minēto, nepamatots ir arī kasācijas sūdzības arguments, ka, nevērtējot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmās daļas un 33.[1]panta piemērošanu, tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 149. un 154.pantu.

[15] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka Administratīvā apgabaltiesa nav vērtējusi muitas amatpersonu rīcību, pieļaujot nepilnīgu nodokļu nomaksu, precēm šķērsojot robežu, kā rezultātā izveidojās vēlāk konstatētais nodokļu bāzes samazinājums.

Pieteicējas ieskatā Administratīvā apgabaltiesa nepareizi tulkoja Muitas likuma 115.pantu, 12.panta otro daļu un 116.pantu. Muitas likuma 116.pants noteica, ka muitas iestādes veic muitas deklarācijas un preču pavaddokumentu pārbaudi, kā arī preču apskati pēc muitas deklarācijas un visu muitas kontrolei nepieciešamo dokumentu un ziņu iesniegšanas. Tādējādi, ja muitas iestāde akceptēja pieteicējas iesniegtos dokumentus un tajos norādītās ziņas, arī par maksājamo nodokļu apmēru, tad ne tikai pieteicēja, bet arī muitas iestāde ir pieļāvusi objektīvu kļūdu, kas jāņem vērā, lemjot par soda naudas piemērošanu.

Senāts uzskata, ka minētais arguments nav pamatots. Administratīvā apgabaltiesa sprieduma 13.punktā ir vērtējusi pieteicējas iebildes par soda naudas piemērošanu saistībā ar muitas rīcību, sākotnēji akceptējot pieteicējas iesniegtos dokumentus. Tiesa ir pareizi piemērojusi Muitas likuma 115., 116.pantu un 12.panta otro daļu, un šajā jautājumā Senāts pievienojas Administratīvās apgabaltiesas argumentācijai, uzskatot to par pareizu un pietiekošu.

Muitas likuma 116.pants vispārīgi noteic, ka muitas iestāde veic muitas deklarācijas un citu dokumentu pārbaudi un preču apskati, taču tā nenosaka šādu pārbaužu tiesiskās sekas, tostarp, ka pieteicēja pēc šādas pārbaudes veikšanas būtu atbrīvota no jebkādas atbildības. Turklāt Muitas likuma 115.pants tieši noteic, ka jebkurā laikā pēc preču izlaišanas var veikt muitas kontroli, ja ir pamats uzskatīt, ka netiek ievērotas starptautisko līgumu un citu normatīvo aktu normas.

Kā vairākkārt savos spriedumos ir atzinis Senāts *(sk. Senāta 2006.gada 25.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-0138-06 16.punktu; 2007.gada 10.maija sprieduma lietā Nr.SKA-0165-07 12.punktu, Senāta 2008.gada 18.februāra sprieduma lietā*

*Nr.SKA-8/2008 12.punktu)*, būtu vēlams, ka visa nepieciešamā informācija pēc iespējas tiktu noskaidrota, veicot muitas darbības uz robežas. Taču tas nepamatoti aizkavētu preces ievešanu un rīcību ar to. Tādēļ likumdevējs ir pieļāvis informācijas pārbaudi arī pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas un nepieciešamības gadījumā – šā lēmuma grozīšanu. Tādējādi deklarētāja tiesiskā paļāvība uz sākotnējo muitas iestāžu rīcību, akceptējot iesniegtās ziņas, netiek aizsargāta pilnībā. Tas ir attaisnojams ar leģitīmu mērķi – novērst nodokļu nesamaksāšanu.

Kā izriet no Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas judikatūras, tikai valsts muitas iestāžu pieļauti nopietni pārkāpumi, tikai tādas kļūdas, ko var piedēvēt kompetento iestāžu aktīvai rīcībai un ko nodokļu maksātājs attaisnojošu iemeslu dēļ nav varējis atklāt, dod pamatu personas paļāvībai un vēlākai nodokļu nepiedzīšanai *(sk. Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004.gada 14.decembra sprieduma lietā T-332/02 78. un 80.punktu; 2007.gada 6.februāra sprieduma lietā T-23/03 151. un 304.punktu).*

No Administratīvās rajona tiesas sprieduma daļā, kas stājies spēkā, izriet, ka tiesa ir konstatējusi Muitas likuma 115.pantā paredzēto priekšnoteikumu esamību muitas kontrolei pēc preču izlaišanas, proti, ka pieteicēja ir pārkāpusi likuma normas, deklarējot preces brīvam apgrozījumam un piemērojot ievedmuitas nodokļa tarifa 0% likmi. Savukārt pieteicējas vainojama rīcība ir bijusi pamats ne tikai papildu nodokļu aprēķinam, bet arī soda naudas uzlikšanai.

[16] Tādējādi, izvērtējis Administratīvās apgabaltiesas spriedumu un kasācijas sūdzības argumentus, Senāts atzīst, ka Administratīvās apgabaltiesas spriedums ir tiesisks un pamatots. Tiesa ir piemērojusi atbilstošās tiesību normas un tās tulkojusi pareizi, bet kasācijas sūdzības argumenti nav pamatoti.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348. panta 1. punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

**n o s p r i e d a**

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 20.septembra spriedumu, bet sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Baltika L" kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators *(paraksts)* J.Neimanis

senatore *(paraksts)* D.Mita

tiesnese *(paraksts)* R.Vīduša

NORAKSTS PAREIZS

Senators Jānis Neimanis

Rīgā, 2008.gada 26.februārī